

Εἶχον ἄλλοτε ἴδει τὸν Κίτσοσ καὶ ζωηράν μοι εἶχεν ἐμποιήσει ἐντύπωσιν τὸ ὑψηλὸν τοῦ ἀνάστη-μα, τὸ τεφρὸν μελανόστικτόν του τρίχωμα, τὰ σπινθηροβολοῦντα διαβολικὰ ὄμματά του, τὸ φαρὸν ὡς γέροντος ἀξιωματικοῦ ὑπογείνειόν του· ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐπεθύμουν νὰ τὸν ἴδω· εἶχεν ἀπέλθῃ τὴν πρῶϊαν εἰς ἀσκήσεις ῥίμματος, ἀλλὰ λοχίας τις μ' ἐβεβαίωσε ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ μετ' ὀλίγον ἐγγιζούσης τῆς μεσημβρίας· πράγματι δὲ ὁ λόχος ἐπίστρεφεν εἰς τὰ παρατήγματα καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ Κίτσοσ σοβαρῶς ἠγούμενος δι-μοιρία; τινος.

Μετά τινα λεπτὰ ἐν τούτοις ὁ Κίτσοσ εἶχε γίνεαι ἄφαντος· τὸν ἐζήτησαμεν πανταχοῦ ἀλλ' οὐδαμοῦ εὔρομεν αὐτόν.

— Μωρ' ποῦν' ὁ κάτσ' κας; ἠρώτησεν λο-χίας τις διαβαίνοντα στρατιώτην.

Ὁ δὲ στρατιώτης ἀπήντησε κάμνων τὸ σχῆμα:

— Σὰ γύρισε, κύρ λοχία, ἀπ' τῆ σκοποβολῆ ἔξαπλώθηκε χάμου ἀποσταμένος· τότε πέρασε ὁ κύρ ὑπολοχαγὸς μὲ τὸν κύρ ἀνθυπολοχαγὸ καὶ εἶπε γελῶντας: «Ὁ Κίτσοσ σήμερα εἶνε σὲ κακὸ χάλι· πρέπει νὰ φέρωμε γιατρό». Ὁ Κίτσοσ, τότε τιναζεται μὲ μιᾶς ἀπάνω, ἀκούει μιὰ σάλπιγγα νὰ βαρᾶ ἄναξι, τρέχει καὶ πάγει πορεία μὲ τὸ δεύτερο λόχο.

A. Π. Κ.

ΤΑ ΤΡΙΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

τοῦ τυφλοῦ Θωμᾶ

Ἄπο μιᾶς ἡδὴ ἐβδομάδος ἡμεθα εἰς τὴν ἐ-ξοχὴν. Ἦτο Ἰούνιος μὴν· διὰ τῶν ἀνοικτῶν πα-ραθύρων εἰσήρχοντο εἰς τὴν αἴθουσαν ὅλα τάρω-ματα τοῦ κήπου. Ὁ Γκουνῶ εἶχεν ἐγερθῆ ἀπὸ τὸ κλειδοκῦμβαλον, τὴν δὲ μουσικὴν διεδέξατο μία τῶν περὶ τέχνης ἐκείνων συνδιαλέξεων, καθ' ἃς ὁ λόγος διατρεῖ ἐν τῷ στόματι τοῦ διασή-μου μελοποιῦ τὸ θέληγρον τῶν μελωδιῶν του. Τῷ διηγήθησαν τότε ὅτι τυφλὸς τις χωρικός, γεί-των μας, ἐνόησε τὰς θερινὰς ἐσπέρας, τὴν ὥραν ἦν ἀποκαλοῦμεν ὦραν τοῦ Μπετχόβεν καὶ τοῦ Μόζαρτ, διήρχετο τὸν ἀποχωρίζοντα τὴν καλύ-βην του ἀπὸ τῆς κατοικίας μας χλοάζοντα δρο-μίσκον, ἐκάθητο χαμαὶ παρὰ τὸν τοῖχον τοῦ κήπου ἡμῶν, καὶ ἐκεῖ, ἐφ' ὅσῃν ὦραν ἐμουσουρ-γοῦμεν, ἔμενεν ἄφωνος καὶ ἠκροᾶτο.

— Θέλω νὰ τραγωδῆσω δι' αὐτόν τὸν ἄν-θρωπον! ἀνέκραξεν ὁ Γκουνῶ.

— Ἀλήθεια, θέλεις; εὐκολώτατον πρᾶγμα· ἡ ὦρα εἶνε δύο μετὰ μεσημβρίαν· ὁ Θωμᾶς μετ' ὀλίγον θὰ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του διὰ νὰ φάγῃ.

— Πῶς; ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του; Ἐργάζεται λοιπόν;

— Βεβαίότατα! Ἔχει μάλιστα τρία ἐπαγ-γέλματα.

— Τρία ἐπαγγέλματα;

— Τὰ ὅποια μετέρχεται σχεδὸν ὅλον τὸ ἔτος· θὰ στείλω νὰ τὸν φωνάξω, ἐν τῷ μεταξῷ δὲ θὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν τῶν τριῶν ἐπαγγελ-μάτων του. Ἡ ἱστορία αὕτη εἶνε συγχρόνως ἱστορία ἐνὸς τῶν παραδοξοτέρων πλασμάτων, ἐξ ὅσων συνήντησα εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὄντος σκαίου, ποιητι-κοῦ, ἀγροδιαίτου, εὐγλώττου, τὸ ὅποϊον ὀρμητικῶς κρημισθὲν εἰς τὰ σκότη τῆς τυφλότητος, ἀνεῦρε τὴν δρόμον του διὰ μέσου τοῦ σκότους, ἐδημι-οῦργησε νέαν ζωὴν δι' αὐτοῦ ἀκριβῶς τοῦ παθή-ματός του.

Τοιοῦτος εἶνε ὁ ἄνθρωπος, ἄκουσε τώρα καὶ τὸ συμβάν.

« Γνωρίζεις, νομίζω, τὸ μικρὸν χωρίον Νο-αζῖων καὶ τὴν μικρὰν πεδιάδα ἢ ὅποια μᾶς χω-ρίζει ἀπ' αὐτό. Ἡ πεδιάς αὕτη ἔχει ἴδιον ὅλως χαρακτῆρα· εἶνε ξηρὰ, ὑπέρυθος, κε-καλυμμένη ἀπὸ μυλοπέτρας, ἐκεῖ λιθοτομου-μένκς, διεσχισμένη ἀπὸ παμμέγιστα χάσματα· τὰ ὀλίγα δένδρα τὰ ὅποια τὴν σκιαζοῦν καὶ τοὺς σπανίους καλλιεργημένους ἀγρούς διαδέχον-ται πολύγωνα σεσωρευμένων χαλίκων· ὁ τριγμὸς τοῦ σιδήρου κατὰ τοῦ συντριβομένου ἢ διατρυ-πωμένου βράχου ἀναμιγνύεται μὲ τοὺς θελκτι-κοὺς ἤχους τῶν ἀγρῶν, ὥστε τὸ αὐτὸ θέαμα σοὶ παρέχει συγχρόνως τὴν τραχεῖαν εἰκόνα μη-χανικοῦ ἐργοστασίου καὶ τὴν χαρίεσσαν ὄψιν γρα-φικοῦ τοπίου.

Πρὸ τριάντα ἐτῶν, διηρχόμεν ἡμέραν τινα τὴν πεδιάδα ταύτην, μὲ ἓνα τῶν καλλιτέρων φίλων μας, ὅστις ἦτο δῆμαρχος τοῦ χωρίου, τὸν μακαρίτην Δεγρᾶνζην. Ἐξαφνα ὁ κρότος σφοδρὰς ἐκρήξεως μᾶς σταματᾶ· παρατηροῦμεν· τετρακόσια ἢ πεντακόσια βήματα μακρὰν μας ὑψοῦτο ἐκ τοῦ ἐδάφους λευκὸς καπνός, ὅστις ἐφαί-νετο ὅτι ἐξήρχετο ἀπὸ κοίλωμά τι· ἔπειτα εἶ-δομεν πέτρας σπενδονιζομένας εἰς τὸν ἄερα, ἠ-κούσαμεν φρικώδεις κραυγὰς καὶ διεκρίναμεν ἄνθρωπον τινα ὅστις ὤρμησεν ἔξω ἀπὸ τὴν ὀπὴν ἐκείνην καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ εἰς τὴν πεδιάδα ὡς παράφρων. Ἐκίνει τοὺς βραχίονας, ἐρρήγγυεν ὠρυγὰς, ἐπιπτεν, ἐσηκῶνετο, ἐξηφρηνίζετο εἰς τὰ φοβερὰ χάσματα τῆς πεδιάδος καὶ πάλιν ἐνεφρ-νίζετο. Ἡ ἀπόστασις μᾶς ἐμπόδιζε νὰ τὸν δια-κρίνωμεν καλά, ἀλλ' εἰς τὴν θέσιν τοῦ προσώπου ἐβλέπομεν πλατὺ κατακόκκινον προσωπεῖον. Πε-ρίτρομαι ὤρμησαμεν πρὸς αὐτόν, ἐν ᾧ, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς πεδιάδος, ἀπὸ τὸ μέρος τὸ Ναοζ-μὸν προσέτρεχον μὲ κραυγὰς ἄνδρες καὶ γυναῖ-κες. Ἐρθάσαμεν πρῶτοι πλησίον τοῦ δυστυχούς ἐκείνου· τὸ πρόσωπόν του εἶχεν ἐξαφανισθῆ, ἦτο μία μεγάλη πληγὴ· τὸ κρανίον του εἶχεν ἀνοι-χθῆ καὶ τὸ αἷμα ἔρρεεν ἄφθονον ἐπὶ τῶν κατα-

ξεσχισμένων ένδυμάτων του. Μόλις τόν έπήραμεν εΐς τήν άγκάλην μας, μία γυναίκα, παρακολουθουμένη από είκοσι χωρικούς όρμα προς αυτόν.

— Θωμά μου! Θωμά μου! Σύ είσαι; Δέν σε γνωρίζω πλέον!... Θωμά μου!

Ο ταλαίπωρος χωρίς ν' άποκριθῆ, έσφάδαζεν εΐς τās χείρας μας, σφαδάζων δ' εΐτίνασταν αίμα τριγύρω του.

— "Αχ! άνεφώνησεν, αΐφνης; με σπαρκακτικήν φωνήν ή γυναίκα, αυτός εΐνε!... Άνεγνώρισεν έν μεγάλον κομβιον τό όποιον είχεν εΐς τό ύποκάμισόν του...

Ήτο αυτός πράγματι, ό σύζυγός της, ό πατήρ τριών παιδιών, πτωχός λιθοτόμος· ό βράχος τόν όποιον ήθελε ν' άνατινάξη εΐς τόν άέρα με πυρίτιδα εξεράραγη κατά τού προσώπου του· και τόν έτύφλωσε τόν δυστυχή, τόν ήρωητήριασε, τόν έπλήγησε θανασίμως ίσως.

Τόν μετέφερον εΐς τήν κατοικίαν του· ό ιατρός προσκληθείς διέταξε νά τόν στείλουν άμέσως εΐς Παρισίους, εΐς έν νοσοκομειον και νά ύποβληθῆ εΐς τήν θεραπειάν ενός όφθαλμοϊκτρού. Ο φίλος μας Δεγράνζης μετά εξ έβδομάδας μου έγραψε: «ό Θωμάς επέστρεψε. Θα έλθω νά σε πάρω τό μετμέρι διά νά τόν ιδούμεν.»

Επήγαμεν δέν θα λησμονήσω ποτέ τό θέαμα εκείνο. Ο Θωμάς εκάθητο εΐς έν ξύλινον σακμίνον πλησίον τῆς έσθεσιμένης έστίας, τούς όφθαλμούς έχων σκεπασμένους με λευκόν επίδεσμον· κατά γῆς έκοιμάτο έν νήπιον τριών μηνών έν κοράσιον τεσσάρων έτών έπαΐζει με τήν στάκτην έν άλλο, μεγαλειότερον, έτρεμεν από τό ψύχος άπέναντί του, και άντικρῦ τῆς έστίας επί τῆς έν άταξίᾳ κλίνης εκάθητο άπηληπισμένη, ή γυναίκα του. Ο,τι έμάντευε κανείς από τό θέαμα εκείνο ήτο άκόμη τρομερώτερον άφ' ό,τι έβλεπον οι όφθαλμοί. Έξάπαντος επί πολλάς ώρας καμμία λέξις δέν έλέχθη έν τῷ δωματίῳ εκείνῳ. Η σύζυγος τού Θωμά δέν εκανε τίποτε, δέν εφρόντιζε διά τίποτε. Οι άνθρωποι ούτοι ήσαν χείροτεροι από δυστυχείς, ήσαν κατάδικοι. "Αμα ήκουσαν τὰ βήματά μας έσηκώθησαν, αλλά χωρίς νά εΐπωσι τίποτε.

— "Ηλθαμεν νά σε ιδούμεν, εΐπεν ό Δεγράνζης.

— Εύχαριστώ, άφεντικό.

— Μεγάλη συμφορά σ' εύρηκε, καϋμένη Θωμά!

— Ναι, κύρ Δεγράνζη!

Η φωνή του ήτο ψυχρά, χωρίς τήν παραμικράν συγκίνησιν· δέν έπερίμενε τίποτε από κανένα. Έγώ εΐπα λέξεις τινάς περί βοηθείας, περί δημοσίας συμπαθείας.

— Βοήθεια! άνέκραξεν ή σύζυγός του με άπηληπισμένον τόνον, έχουν χρέος νά μās δώσουν βοήθειαν· πρέπει νά μās βοηθήσουν· δέν φταίουμε μεις γιατί μās ήλθε αυτό τό κακό, δέν πάργει

ν' αφήσουν τὰ παιδιά μου ν' άποθάνουν από τήν πείνα!...

Δέν εζήτηει, δέν παρεκάλει, άλλ' άπήτηει. Η έπιτακτική εκείνη έπαίτεία μās συνεκίνησε περισσότερο από τās συνήθεις θρηνηώδικας τών πτωχών. Άλλ' ή συγκίνησίς μας ηύξήθη άκόμη περισσότερο ότε ό Θωμάς με ύπόκωφον φωνήν εΐπει:

— Πρέπει νά πεθάνουν τὰ παιδιά σου σάν στραβώθηκα!...

Η άνθρωπίνη φωνή έχει παράδοξον πολλάκις δύναμιν. Αΐ λέξεις αύται, διά φωνῆς άπαθούς άπαγγελθείσαι ως άπόφασις δικαστηρίου έπροξένησεν βαθυτάτην έντύπωσιν εΐς τόν Δεγράνζην και εΐς έμέ· μόλις ήμπορέσαμεν νά ψελλίσωμεν άορίστους τινάς παρηγορητικάς φράσεις, ν' αφήσωμεν όλίγα χρήματα επί τῆς έστίας, και άνεχώρησαμεν μέχρι δακρύων περίλυποι. Τήν επαύριον οι λόγοι τού ίκτρού έπηύξησαν τήν άνησυχίαν μας.

— Δέν μένει καμμία έλπίς, εΐπει· αι πληγαί του ίάθησαν, δέν έχει κανέν έσωτερικόν πάθημα· αλλά τόν εκυρίευσεν ή λύπη και θα τόν θανατώση. Αΐ ισχυράι φύσει ύπόκεινται εΐς ταιαύτας σφοδράς άπελπισίας. Δέν εΐνε άπηληπισμένος μόνον αλλά και ταπεινωμένος και εξηυτελισμένος. Δέν τρώγει πλέον· δέν κοιμάται πλέον· δέν θα εκπλαγῶ διόλου άν μετά ένα μήνα άποθάνη.

Μετά ένα μήνα είχε σωθῆ και ειργάζετο.

— Διά ποίου θαύματος; άνέκραξεν ό Γκουνώ.

— Διά τῆς άγαθοεργίας, πρώτον.

— Πώς;

— Έρώτησε τόν ίδιον, διότι ιδού, έρχεται.

Εΐδομεν πράγματι προχωρούντα προς ήμās βωμαλέον άνδρα, βραχύσωμον, ψηλαφώντα διά τῆς βρακτηρίας του τό έδαφος και τὰ δενδρύλια τῆς δενδροστοιχίας όπως βεβαιωθῆ περί τού δρόμου του.

— Έρχεται μόνος, μοι εΐπεν ό Γκουνώ.

— Η γυναίκα του τόν έφερε μέχρι τῆς θύρας, άμα δ' έμβῆθι μίαν φοράν εΐς τόν κῆπον δέν έχει πλέον ανάγκην κανενός, γνωρίζει τόν δρόμον.

Έπροχωρήσαμεν προς αυτόν.

— Θωμά, τού λόγου τού άπ' έδῶ εΐνε φίλος μου και θέλει νά σε γνωρίση.

— Τό λοιπόν εΐνε καλός άνθρωπος, άφ' οϋ εΐνε φίλος σου, άπήντησεν ό τυφλός με ζωηρόν τόνον.

— Ναι, ναι, Θωμά, εΐνε καλός άνθρωπος, διότι είκοσι χρόνια κ' έδῶ κάμνει καλόν εΐς όλον τόν κόσμον, ως και εΐς τήν Άμερικάν άκόμη.

— Θα εΐνε πολύ πλούσιος! άνέκραξε με άφέλειαν ό τυφλός.

— Όχι, δέν εΐνε καθόλου πλούσιος.

— Τότε με τί κάμνει τὰ τόσα καλά;

— Με τήν μουσικήν.

— Με τήν μουσικήν! επανέλαβε μετά συγκινήσεως ό τυφλός.

— "Ω, ω! σὲ συγκινεῖ βλέπω αὐτὴ ἡ λέξις. Ναι, καλὲ μου Θωμᾶ, ὁ Θεὸς ἔβαλε μέσα εἰς τὸ κεφάλι αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου κάθε λογῆς ὡραία τραγούδια, τὰ ὅποια τὰ βγάζει ὅταν θέλῃ, καὶ τὰ τραγωδεῖ ὁ ἴδιος μὲ πολὺ ὡραῖον φωνήν, ἢ χιλιάδες ἄλλαι φωναὶ τὰ τραγωδοῦν παντοῦ καὶ ἔτσι ὀλογορροῦν εἰς ὅλον τὸν κόσμον σὰν τὰ πουλιὰ τοῦ οὐρανοῦ, τὰ ὅποια μὲ τὸ κελάδημά τους παρηγοροῦν ὅσους ὑποφέρουν καὶ εὐχαριστοῦν ὅσους δὲν ὑποφέρουν.

— Ὁ φίλος σου λοιπὸν ἔχει πολλὰ καλόφωνα πουλιὰ μέσα ἔς τὸ κεφάλι του;

— Ναι, Θωμᾶ! Καὶ ξέρεις γιατί ἠθέλησε νὰ σὲ ἰδῇ; Γιὰ νὰ σοῦ τραγωδήσῃ ὁ ἴδιος κᾶτι.

— Γιὰ μ'ένα, νὰ τραγωδήσῃ; γιὰ μ'ένα; ἀνεκράξεν ὁ τυφλός.

— Ναι, εἶπεν ὁ Γκουνώ, θλίψας τὴν χεῖρά του. Ἔμβα εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ κάθησε.

— Ὡς τὴν αἴθουσαν, ὄχι· τὰ παπούτσιά μου εἶνε καταλασπωμένα· μὰ σὰν μοῦ δίνῃς τὴν ἄδεια, θὰ καθίσω ἔξω ἀπὸ τὴν θύρα καὶ θ' ἀκούω ἀπ' ἐκεῖ μ' ἄρῃσει πολὺ αὐτὴ ἡ θέσις.

— Ὅπως θέλεις.

Ὁ Γκουνώ ἐκάθησεν εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον, ὃ δὲ Θωμᾶς εἰς τὸ ἐξώθυρον, τὴν βακτηρίαν μεταξὺ τῶν ποδῶν του ἔχων, καὶ τοὺς ὀφθαλμούς του, τοὺς ἐσθεσμένους τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὑψωμένους εἰς τὸν οὐρανόν. Ὁ Γκουνώ ἔφαλε ὑπὲρ τὴν ἡμίσειαν ὥραν τεμάχια τοῦ Φαύστου, τοῦ Μερσίλ, τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου καὶ τοῦ Μαγευμένου αὐλοῦ. Ὅλα τὰ ἀθάνατα αὐτὰ ἄσματα ἀπετύπωνον εἰς τὸ ὄχρον πρόσωπον τοῦ τυφλοῦ συγκινηθεὶς ἀρίστους καὶ βαθεῖας, προϋξένουν εἰς αὐτὸν φρικιᾶσεις, αἵτινες δύο φορὰς ἀνῆλθον μέχρι δακρύων. Ἄμα ἐσίγησεν ὁ Γκουνώ, ὁ Θωμᾶς ἠγέρθη· ὁ Γκουνώ προὐχώρησε πρὸς αὐτὸν καὶ ὁ τυφλὸς διὰ τρεμούσης φωνῆς τῷ εἶπε:

— Εὐχαριστῶ, κύρ τραγουδιστή, μισὴ ὥρα τώρα δὲν ἐσυλλογίσθηκα τὴν δυστυχία μου.

Ἡ τόσον ἀφελὴς ἐκείνη εὐχαριστήσις συνεχίησεν τὸν Γκουνώ, ὅστις ἀπεκρίθη:

— Καλὲ μου Θωμᾶ, θέλεις νὰ μοῦ ἀποδείξῃς ὅτι πραγματικῶς εὐχαριστήθηκες;

— Ναι, ναι, μὰ πῶς ἤμπορῶ;

— Ἄνοῦ κάμῃς μία μεγάλη χάρι.

— Τί χάρι;

— Ἄν μοῦ εἰπῇς πῶς ἐβγῆκες ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν ὅπου ἦσουν βυθισμένος.

— Ὡ, μετὰ χαρᾶς. Γιατὶ ἄμα μιλῆσω γιὰ τὸν ἑαυτό μου θὰ μιλῆσω καὶ γιὰ κείνον.

— Ποιὸν ἐκείνον;

— Τὸν κύρ Δεγρᾶνζην.

— Τὸν φίλον τοῦ φίλου μας, τὸν ἄλλοτε δὴμαρχον τοῦ χωρίου;

— Ναι, αὐτὸς μ' ἐγλύτωσε.

— Μὲ τί; μὲ τὰ χρήματα;

— Ὡ, ναι, μοῦ ἔδωκε καὶ ὁ ἴδιος χρήματα, ἔκαμε καὶ τοὺς ἄλλους νὰ μοῦ δώσουν. Τὴν συνεισφοράν ποῦ ἐπῆρα τριακόσιαις δραγμαῖς αὐτὸς τὴν ἐνέργησε. Τὸ κοτζέρτο ποῦ μοῦ φερε τετρακόσιαις δραγμαῖς πάλι αὐτὸς τὸ ἐνέργησε. Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε. Μ' ἔβγαλε ἀπ' τὴν κόλασι. Ἡμουν χαμένος, ὀλοτέλα χαμένος. Ὁ καὺμὸς μ' ἔτρωγε. Ὁ καὺμὸς ποῦ δὲν ἔβλεπα μ' ἐσκότωνε. Ἰώνωιωθα πῶς πέθαινα μ'ερα μὲ τὴν ἡμέρα καὶ ἤθελα νὰ πεθάνω. Αὐτὸς μοῦ γιάτρεψε τὴν καρδιά μου.

— Μὲ ποιὸν τρόπον;

— Μὲ τὰ χρυσᾶ του τὰ λόγια. Ναι, αὐτὸς δὴμαρχος, ἀνθρωπος ἀφέντης, τρεῖς μῆνας κάθε μ'ερα, ἤρχονταν μιά ὥρα δρόμο καὶ μ' εὔρισκε ἔς τὸ σπίτι μου. Ἐκάθονταν ἀντίκρου μου καὶ ἄρχιζε νὰ μοῦ μιλά, μιά ὥρα, δύο ὥραις ὡς ποῦ νὰ εὐχαριστηθῶ.

— Καὶ τί σοῦ ἔλεγε;

— Ἐπρεπε νᾶνε ὁ ἴδιος ἐδῶ γιὰ νὰ τὰ ξαναπῇ. Μὰ μοῦ ἔλεγε κᾶτι πράγματα ποῦ δὲν τᾶχα ματακούσει. . . Μοῦ μιλοῦσε γιὰ τὸν Θεὸ χίλιας φοραὶς καλλίτερα ἀπὸ νὰ ἱεροκήρυκα. Αὐτὸς μὲ ξανάμαθε νὰ κοιμοῦμαι!

— Πῶς; σὲ ξανάμαθε νὰ κοιμᾶσαι; . .

— Ναι. Εἶχα δύο μῆνας ποῦ δὲν μ'μποροῦσα νὰ κοιμηθῶ· μόλις ἐσφαλοῦσα τὰ μάτια μου ἐτιναζόμουν ἐπάνω λέγοντας: Θωμᾶ, εἶσαι στραβός! καὶ τότε μοῦ ἤρχονταν κᾶτι ιδέαις, μ' ἐπιανε μία ἀπελπισία. . . Ἐνα πρωὶ νὰ σου κ' ἔρχεται.

— Θωμᾶ, μοῦ λέγει, σὰν ζυπνήσῃς καὶ ἀπόψε καὶ σοῦ ἔρθῃ ἔς τὸ νοῦ σου τὸ κακὸ ποῦ ἔπαθες, πὲς δυνατὰ μιά προσευχὴ ἔς τὸ Θεό, ἔπειτα δύο, ἔπειτα τρεῖς καὶ θὰ ἰδῇς πῶς θὰ ἀποκοιμηθῇς.

Κατὰ πῶς τῷπε καὶ ἔγεινε. Ναι, εἶχε δίκηρ· ὁ Πανάγαθος ἀποκοιμίζει ὅποιον ἔχει πόνον ἔς τὴν καρδιά.

Ὁ Γκουνώ ἐμειδίασε· ὁ Θωμᾶς ἐξηκολούθησε.

(Ἔπειτα τὸ τέλος.)

(Ern. Legouvé.)

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΓΛΙΣ ΔΙΔΑΚΤΩΡ

Ὅς γνωστὸν, ἀπὸ τινος χρόνου Πανεπιστημιά τινα τῆς Δύσεως ἀνεγνώρισαν τὸ δικαίωμα τῆς ἰσοτιμίας εἰς τὸ θῆλυ γένος καὶ ἔκριναν δικαίον νὰ χορηγῶσιν εἰς αὐτὸ διπλώματα ἐπιστημῶν τινων, ἐν αἷς ἐξετάζεται ὡς οἱ ἄρρενες καὶ εὐδοκιμεῖ, ὡς φαίνεται, μετ' ἐφαμίλλου φήμης καὶ φιλοτιμίας. Ἐν Ἀγγλίῃ ἡ πρώτη νεᾶνις, ἥτις ὑπέστη τὴν ἐν τῷ πανεπιστημίῳ ἐπιστημονικὴν δοκιμασίαν καὶ ἔτυχεν ἐν αὐτῇ βραβεῖου, εἶνε ἡ δεσποινὶς Μαρία Κλάρα Δάουες (Davies), θυγάτηρ κληρικοῦ τινος εὐσεβοῦς καὶ ἐλλογίμου. Ὑποστᾶσα τὰς εἰσιτηρίους ἐξε-